

SARAH NOFFKE
MICHAEL T. ANDERLE

DE UITDAGENDE MAGIËR

DE ONTEMBARE IIV BEAUFONT SERIE BOEK # 3

Voor Kathy.

Bedankt dat je me mijn eerste Fantasy boek hebt gegeven.

Sindsdien is de wereld een betere plek geweest.

Impressum

Oorspronkelijke titel
The defiant magician

Copyright © 2019 Sarah Noffke & Michael T. Anderle
Cover copyright © LMBPN Publishing, www.lmbpn.com
Zetwerk: 4media Verlag GmbH, Duitsland

Eerste editie (USA), februari 2019.

De uitdagende magiër
Nederlandse vertaling:
Femke Meinema, juli 2021, www.transfiction.nl
© LMBPN Publishing International

Dit boek is een werk van fictie.

Alle personages, organisaties en gebeurtenissen die in deze roman worden beschreven, zijn bedacht door de auteurs of zijn fictief gebruikt. Soms allebei.

De Liv Beaufont serie (en wat er binnen personages / situaties / werelden gebeurt) zijn copyright © 2019-2020, Sarah Noffke & Michael T. Anderle.

Alle rechten voorbehouden. Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Verspreiding van dit boek zonder voorafgaande toestemming is diefstal van het intellectueel eigendom (*Intellectual Property*) van de auteur. Voor toestemming om materiaal uit dit boek te gebruiken (uitgezonderd boekbeschrijvingen / reviews), kunt u contact opnemen met international@lmbpn.com.

Bedankt voor uw steun aan de auteursrechten.

LMBPN-Publishing
PMB 196, 2540 South Maryland Pkwy
Las Vegas, NV 89109
USA
www.lmbpn.com/nl

ISBN:
978-1-64971-491-6 print
978-1-64971-492-3 ebook

NUR 333

NL21-0012-00012 – Versie 1.01

Hoofdstuk 1

Groene rook steeg op uit de ketel, waardoor zelfs het normaal gesproken bleke gezicht van Adler Sinclair donker leek. Hij ademde de groene rook diep in.

‘Het is nog niet goed.’

‘Denk je dat dit verstandig is?’ vroeg Decar terwijl hij langs Adlers werktafel, die bezaaid was met voornamelijk illegale ingrediënten, heen en weer liep.

‘Het moet lukken.’ Adler kneep zijn ogen tot spleetjes terwijl hij nog meer *chusetor* in stukjes hakte, een zeldzame bloem die hallucinaties en andere psychische stoornissen veroorzaakte.

‘Daar maak ik me ook geen zorgen om.’ Decar bleef staan en het zwaard aan zijn riem rammelde. ‘Als zij het zwaard hebben, dan...’

‘We krijgen het terug,’ zei Adler resoluut.

‘Maar waarom heeft Olivia Beaufont het nodig? Ze moet iets weten, net als haar broers, zussen en ouders.’

Adler schudde zijn hoofd. ‘Dat is onmogelijk.’

‘Maar het zwaard...’ Decar drong aan; de zorgen die hij had lieten hem er ouder uitzien dan dat hij was.

‘Maak je geen zorgen. Turbinger kan de geschiedenis alleen onthullen aan een reus van zuiver bloed, en wie zal ze geloven? We hebben ons werk gedaan door de reuzen in diskrediet te brengen. We hebben ze omschreven als brute, onbeschaafde wezens.’

Decar zuchtte instemmend. ‘Ja, ik denk dat je gelijk hebt. Het zijn geen feeën of elfen. Het punt is alleen dat het zwaard zo lang beschermd werd, en nu is het plotseling in andermans handen.’

Adlers gezichtsuitdrukking stond boos toen hij de *chusetor* in de sudderende ketel schoof. ‘We weten wie het zwaard heeft gestolen. We moeten gewoon uitzoeken wat ze ermee heeft gedaan.’

‘En waarom ze het heeft gestolen. Waarom zou Olivia Beaufont überhaupt achter het zwaard aan gaan?’

‘Ik vermoed dat ze nieuwsgierig werd, maar wie zal het zeggen. Ik wist dat ze lastig zou zijn, maar ik had nooit verwacht dat ze ons zoveel problemen zou bezorgen. Het enige wat ze moest doen was aan haar zaken werken en zich overal buiten houden.’

‘En haar magie? Is het al genormaliseerd?’

Adler schudde zijn hoofd. ‘Nee, en daar begin ik me zorgen over te maken. Dat zou het allang moeten zijn als het slechts een piek was.’

‘Wat bedoel je daarmee?’

‘Ik weet het niet,’ schreeuwde Adler bijna, zijn gezicht werd rood.

Decars blik viel op de kleine draak die zorgde voor het vuur onder de ketel. Dit drankje moest heter gebrouwen worden dan andere drankjes, wat onmogelijk had geweest om te verbergen voor de Raad. Als de Raad zou zien dat Adler een vuurspreuk voor een langere tijd gebruikte, zouden ze er vraagtekens bij krijgen. Indikos zorgde er echter voor dat dat niet nodig was, en het drankje zou ook de magie die ze gebruikten ongezien houden. Drankjes, artefacten en andere magische items zoals depours hielpen hun sporen uit te wissen.

Het drankje kreeg een zwarte kleur en de consistentie was zo dik als teer. Adler knikte opgelucht. Hij pakte een flesje van de overvolle werktafel en vulde die met de hete vloeistof. Hij zette het neer en keek zijn broer trots aan.

‘Ik weet niet waarom Olivia Beaufont meer magie heeft dan ze zou moeten hebben, of waarom ze zich bemoeit met dingen waar ze niets mee te maken heeft, maar dat gaat binnenkort veranderen.’

Decar knikte en slikte terwijl hij naar het flesje staaarde. ‘Ik denk dat dit de juiste aanpak is. Als er iets met een andere Beaufont gebeurt, dan...’

‘Dan zou dat heel jammer zijn,’ zei Adler, terwijl hij zijn broer onderbrak. ‘Ik zal er alles aan doen om Olivia te beschermen, maar als ze zichzelf in deze penarie brengt, heb ik weinig keus.’

‘Maar de toverdrank...’ Decar pakte de fles op. Zijn handschoenen van drakenleer beschermden zijn vingers tegen de hitte.

‘De toverdrank zal het evenwicht herstellen. We moeten Olivia beter in de gaten houden. Zo zorgen we ervoor dat ze ons niet verder in de problemen brengt.’

‘En haar zaken dan?’ vroeg Decar.

Adler aaide Indikos. De draak keek hem aan toen Adler hem opdroeg te stoppen met vuurspuwen. ‘Die zullen ervoor zorgen dat die opstandige Krijger bezig blijft. Ze is in de war, omdat ze al vijf jaar het Huis uit is. Dat is mijn fout. Ik heb haar onderschat, maar dat zal niet meer gebeuren.’

‘En het zwaard?’ vroeg Decar.

Adler klemde zijn lange, puntige tanden op elkaar terwijl hij opnieuw boos werd. ‘Het zwaard zal terugkomen. Malcom heeft een fout gemaakt door het haar mee te laten nemen.’

‘Het verbaast me nog steeds dat je hem niet hebt gestraft,’ zei Decar.

‘Dat was niet nodig,’ antwoordde Adler. ‘En ik denk dat hij ons nog steeds kan helpen. Hij smeekt ons om niet verder gestraft te worden.’

‘Maar als wat je zegt waar is, zal de snee van Turbinger hem gek maken.’

Adler zwaaide met zijn hand in een kleine cirkel, en de inhoud van de ketel verdween. ‘Hij denkt dat er een remedie is en zal er alles aan doen om die te krijgen.’

‘Maar dat is er niet, toch?’

‘Natuurlijk niet.’ Adler lachte kil. ‘Daarom is het een van de meest dodelijke wapens ter wereld. Een Krijger hoeft er niet mee te doden, ze hoeven hun vijand er alleen maar mee te verwonden. Het geeft de drager de mogelijkheid om voor een snelle of langzame dood te kiezen.’

Decar huiverde en liet de fles in zijn zak glijden. ‘Ik heb liever een snelle dood, als wat ik heb gehoord over snijwonden van Turbinger waar is.’

‘Mee eens,’ zei Adler met een knikje. ‘Ik verlies mijn gedachten ook liever niet. Mentale marteling is het ergste.’ Hij wees naar waar Decar het drankje had neergezet. ‘Weet je wat je daarmee moet doen?’

Decar liet zijn kin zakken en keek zijn broer ongeduldig aan. ‘Je bedoelt aan wie ik het moet geven? En ja. Ik zal ervoor zorgen dat onze nieuweling onze plannen volgt als een mak lammetje.’

‘Goed. En laat Malcom dan rechtstreeks bij hem rapporteren. Ik kan geen gestoorde elf meer gebruiken die contact met me opneemt. Dat is gewoon niet veilig.’

Decar bood zijn broer nog een laatste knikje aan voordat hij zich omdraaide en naar de deur liep. Wat hij op zak had, was een van de krachtigste drankjes die een tovenaar kon maken. Het doodde of genas niet. Dat waren eenvoudige taken die magiërs gemakkelijk zelf konden doen. Een andere persoon besturen... dat was een ongelooflijk moeilijke prestatie. Ja, mensen konden worden overgehaald. Van tijd tot tijd een beetje gehersenspoeld. Maar om ze bevelen uit te laten voeren? Dat was een echte uitdaging.

Adler had gelijk. Olivia Beaufont was geen probleem. Ze was vervelend. Ze handelde als een rebel. Ze liet haar nieuwsgierigheid de overhand nemen. Het was alleen gebeurd omdat ze haar teveel vrijheid hadden gegeven. Maar dat ging allemaal veranderen.

Hoofdstuk 2

Doe het nog een keer,' moedigde John aan, terwijl hij voorover leunde op zijn kruk en geamuseerd toekeek.

Liv, die niet zo enthousiast was als John, zwaaide met haar vinger door de lucht en alle lichten in de winkel gingen uit.

John klapte, waardoor Pickles van opwinding blafte en met veel lawaai rondjes over de vloer rende. 'Oh, dat is gewoon zo gaaf. Zet ze nu weer aan.'

Liv deed wat hij vroeg en zette de lichten weer aan. 'Weet je, ik kan veel coolere dingen doen dan het licht aan en uitdoen. Ik kan stormen veroorzaken, of wil je liever dat ik alle apparaten tegelijkertijd repareer?'

John schudde zijn hoofd. 'Nee, ik hou van de kleine dingetjes. Dat is handig.'

'Maar er zijn ook apps waarmee je je lampen kunt bedienen.'

'Oh, maar wie wil dat nou? Misschien bespioneren die apps je wel.' John keek haar samenzweerderig aan. 'Even tussen jou en mij, ik denk dat dat Alicia-ding ons een beetje teveel afluistert.'

Liv lachte. 'Alexa,' verbeterde ze. 'Ik vind het wel grappig dat iemand die apparaten repareert voor de kost, niets wil weten van nieuwe technologie.'

'Dat is het nou juist,' wierp John tegen. 'Ik hou van oude technologie. Zoals deze oude mixer.' Hij wees op een vintage KitchenAid-keukenmengkraan die een klant die ochtend had meegenomen. Hij keek er liefdevol naar. 'Dat is de reden waarom ik ze graag repareer, zodat ze niet naar de vuilnisbelt hoeven. En deze schoonheid, nou... ik kan hem weer als nieuw maken.'

Liv had dit altijd gewaardeerd. In plaats van dingen weg te gooien, geloofde hij in het repareren ervan. Misschien was dat de reden dat hij haar die baan had aangeboden waar ze vijf jaar geleden om had gevraagd

nadat ze de advertentie in het raam had zien hangen, in plaats van haar af te wijzen omdat ze geen ervaring had. Misschien zag hij dat ze gebroken was en wilde hij haar repareren. De dag dat ze het Huis van Zeven had verlaten, had ze vriendschap gesloten met Plato en was ze Johns winkel tegengekomen, waar ze een baan en een woonplek had gevonden. Alles was toen gelukt en had gezorgd voor een nieuw leven dat ze hard nodig had. En nu mengden haar oude en haar nieuwe leven zich als eieren en bloem in een kom. Maar wat zou dit allemaal opleveren?

‘Ik dacht dat je wilde dat *ik* de mixer repareerde,’ zei Liv. ‘Maar jij mag het ook doen.’

Hij wuifde het weg. ‘Nee, doe jij het maar. Maar ik vraag je alleen geen magie te gebruiken totdat je weet wat het daadwerkelijke probleem is. We kunnen het niet gebruiken dat mevrouw Albertson het terug komt brengen met de mededeling dat het helemaal zelf een cake heeft gemaakt.’

Liv glimlachte, denkend aan de andere apparaten die klanten terug hadden gebracht. ‘Maak je geen zorgen, ik heb mijn lesje wel geleerd. Ik word steeds beter in het omzetten van mijn magie zonder onbedoelde gevolgen. Als het echt een probleem is, zal ik het niet gebruiken terwijl ik in de winkel ben.’

John dacht even na. ‘Een beetje magie hier en daar stoort me niet, zolang je er maar niet in verdwaalt.’ Hij verzonk in gedachten en zijn gezichtsuitdrukking werd duister, alsof er een oude herinnering in zijn hoofd speelde - een over zijn ex-vrouw Chloe, de magiër.

‘Dat zei Plato ook. Ik leer alles te doen zonder magie. Dan ben ik er niet afhankelijk van.’

John keek sceptisch naar de kat, die op de werkbank lag te dutten. ‘Tuurlijk. De kat heeft je dit verteld.’

‘Waarom geloof je wel dat kabouters vuurbalmagie hebben, en dat ik voor een geheime organisatie van magiërs werk, maar niet dat mijn kat kan praten?’

‘Ik heb in mijn tijd veel dingen gezien. Dingen die geen enkel ander mens zou geloven. Maar een pratende kat? Kom op, Liv. Dat gaat een beetje te ver. Maar het is wel een leuk grapje.’

Liv knipte met haar vingers naar Plato in de hoop hem wakker te maken. 'Zeg eens iets om John te bewijzen dat ik geen grapje maak.'

Plato deed een van zijn groene ogen open en sloot hem daarna weer, waarna hij zijn koppie weer op zijn pootjes liet rusten.

'Goed dan. Dan zeg je maar niets,' snauwde Liv.

John lachte. 'Natuurlijk, ik vond het wel leuk dat je je magie gebruikte om elke avond de winkel op te ruimen. Ik denk dat het oké is om dat te blijven doen.'

Liv schudde haar hoofd. 'Ik ben niet degene die de winkel schoonmaakt. Dat is een brownie.'

John keek verbaasd. 'Bedoel je een van die kleine elfjes? Bestaan die echt?'

'Ja, en die brownie vind je leuk, dus blijf doen wat je doet, dan zal hij de vloer schoon houden.'

'Moet ik hem niet iets achterlaten, zoals een stuk chocolade of een snoepje?'

'Ik weet niet hoe het werkt met brownies, maar ik heb een boek dat Ro... dat een vriend me heeft gegeven waarin ik het kan opzoeken.' Liv keek naar de werkplek en probeerde haar bezorgde uitdrukking te verbergen. Ze had Rory bijna verraden, en dat was niet de bedoeling.

John keek haar sceptisch aan vanuit zijn ooghoek. 'Maak je geen zorgen. Ik vermoed ook al een lange tijd dat Rory een reus is. Ik weet er niet veel vanaf, maar ik denk dat hij zijn hart op de juiste plek heeft zitten. Chloe noemde namelijk een paar keer dat ze niet te vertrouwen waren.'

Liv was verbaasd. John had zo onschuldig geleden dat ze geen idee had gehad dat hij de magische wereld net zo duidelijk zag als zij. Ze beseftte dat ze hem niet had moeten onderschatten. Hij deed misschien alsof hij niets om andermans zaken gaf, maar dat betekende niet dat hij niet oplette. 'Ja, er is een langdurige wrok tussen magiërs en reuzen, maar ik weet niet zeker waarom.'

'Maar jullie kunnen het goed met elkaar vinden, hè?' vroeg John terwijl hij naar een oude koelkast liep die niet aangesloten was, en deed hem open. Het stond al maanden te koop, maar niemand leek er erg in

geïnteresseerd te zijn omdat het niet de standaardmaat was. John had er vertrouwen in dat de juiste koper het zou vinden. Iemand met een retro-keuken, mogelijk.

Momenteel stonden er in de koelkast dozen met Girl Scout-koekjes. Hij haalde een pakje met Thin Mints, flinterdunne muntkoekjes, uit een doos en deed de deur dicht.

‘Nou, Rory en ik hebben nooit veel met elkaar gesproken totdat ik je winkel bijna verwoestte op de dag dat mijn magie werd ontgrendeld. Sindsdien traint hij me.’

Johns mond klapte open toen hij de koekjes op een bord op tafel schoof. ‘Dat was jij? Ik dacht...’ Zijn ogen dansten terwijl alles samenkwam. ‘Ja, dat klinkt logisch.’

‘Sorry dat ik tegen je heb gelogen. Ik wist niet hoe ik moest uitleggen wat er aan de hand was, en...’

John wuifde het weg en nam een hap van zijn koekje. ‘Nee, daar hoeft je je niet voor te excuseren. Het klinkt als een groot avontuur. En het was pas kort daarna toen ik erachter kwam dat je misschien magie bezat.’

‘Hoe dan?’ vroeg Liv, terwijl ze een koekje pakte toen John die haar aanbood.

‘Magie heeft een duidelijk gevoel dat ik niet uit kan leggen,’ zei John, terwijl hij de kruimels van zijn lippen likte. ‘Het is alsof het een geur achterlaat, of zoiets, hoewel ik ook wel weet dat dat niet zo is, natuurlijk. Het is een soort spoor. Ik voelde het toen ik bij Chloe was, en voelde het niet meer toen ze bij me weg was gegaan. Hoe dan ook, ik begon onlangs weer dat vreemde gevoel te krijgen en ik vermoedde dat het misschien door jou kwam. Toen kwam je broer hier en kreeg je die beet, en ik wist dat er iets groters aan de hand was dan die griep jou overkwam.’ Hij lachte en schikte de koekjes netjes op het bord. ‘Hoewel, ik denk niet dat ik er in een miljoen jaar achter zou zijn gekomen dat je een Krijger voor het Huis van Zeven bent. Dat is nogal een grote rol.’

‘Het is niets bijzonders.’ Liv nam nog een handvol koekjes, terwijl ze zich besepte dat ze die dag niet genoeg had gegeten. Wat ze echt nodig had, was een bord taco’s, maar ze kon genoeg nemen met een doosje Thin Mints. ‘De Raad wijst me suffe zaken toe om me uit hun vaarwater te houden.’

John wees naar haar been, dat nog steeds verbonden was onder haar spijkerbroek. De plek waar de lophos haar had gebeten. ‘Dat ziet er niet uit alsof het niets voorstelt. Wat had er nu precies een hap uit je been genomen? Een gigantische slang?’

‘Dat waren niet echt Krijger-zaken,’ gaf Liv toe. ‘Ik werkte aan mijn eigen project.’

John tuitte zijn lippen. ‘Nou, ik weet niet wat ik daarvan moet zeggen, maar je bent oud genoeg om je eigen beslissingen te nemen. En slim genoeg ook. Wees voorzichtig.’

Liv glimlachte. ‘Je gaat me nooit vertellen dat ik iets niet moet doen, of wel?’

‘Ik leef mijn leven, en jij leeft het jouwe. Daar bemoei ik me echt niet mee. Als je denkt dat dit project het risico waard is, moet je doen wat je hart je ingeeft.’

‘Ik heb vanaf het begin gedacht dat er iets niet klopte aan de dood van mijn ouders,’ bekende Liv, die beseftte dat ze nooit echt met John over hen had gesproken. Hij wist dat ze waren gestorven, maar hij wist geen details. ‘Ik denk dat er iets is... nou, ik wil je er niet bij betrekken, maar ik ben het aan het onderzoeken. Dat is alles.’

‘En dat is genoeg. Je vertelt me wat je wilt.’ John schoof het bord op een hoge plank. ‘Wees voorzichtig. Maar je kunt mij er geruust bij betrekken. Ik ben eerder in de buurt van magie geweest en het deert me niet.’

‘Waarom heb je dat daar neergezet?’ Liv wees naar het bord.

‘Nou, ik weet niet hoe ik de brownie moet bedanken, maar misschien lijst hij wel een koekje.’

Liv lachte. ‘Het is een elfje, niet de kerstman.’

John grinnikte, zijn ogen lichtten op. ‘Ik durf te stellen dat een elf die mijn winkel schoonmaakt waardevoller is dan een dikke man die me onnodige troep brengt.’

Hoofdstuk 3

Liv bleef in de hal van het Huis van Zeven staan en keek over haar schouder om te checken of ze alleen was. Eigenlijk was het onmogelijk om daar zeker van te zijn, aangezien een magiër zoals Sophia zichzelf zou kunnen vermommen, of iemand een spionage-spreuk zou kunnen gebruiken. Maar ze moest het risico nemen, haar nieuwsgierigheid overwon haar angst om gezien te worden.

Ze pakte de ring van haar moeder uit haar zak en hield hem voor de muur met de oude taal erop. Toen ze het vat met gestolen magie had opgespoord, was ze erachter gekomen dat de ring de oude taal kon ontcijferen, en sindsdien wilde ze niets liever dan het uitproberen in het Huis van Zeven.

De symbolen dansten en gloeiden zoals ze gewoonlijk deden als Liv bij hen in de buurt was. Deze keer veranderden de symbolen echter in woorden die ze begreep, en brachten ze de boodschap van de Founders over. Liv haalde diep adem en las de woorden:

De Oude Kamer bevat de namen van de families die dit hebben opgericht.

De woorden vervaagden toen Liv ze las en werden langzaam weer symbolen.

Oude kamer, mijmerde ze. Daar had ze nog nooit van gehoord. Was het in het Huis van Zeven? Dat klonk logisch. Maar wat deed het ertoe dat de namen van de oprichtende families daar te vinden waren? Liv besefte dat ze zich niet alle namen van de Founders kon herinneren. Er waren natuurlijk de Beaufonts. En de Takahashi's en Sinclairs. Om de een of andere reden kwamen degenen die waren vervangen niet in haar op, wat vreemd was. Ze moesten ergens in een boek te vinden zijn. Ze moesten ergens zijn waar magiërs ze in op konden zoeken. Maar hoe harder ze erover nadacht, hoe moeilijker het werd om de namen van de andere

Founders te onthouden. De familie die de Ludwigs vervingen waren de... ze kon er niet op komen.

Weer hield ze de ring omhoog en liet hem langs de symbolen glijden op de muur, ze waren gloeiend goud en sprankelend:

De Oude Kamer bevat de namen van de families die dit hebben opgericht.

Oké, misschien was dat de enige plek om de namen te vinden. Misschien beschermde magie ze door ze te verbergen. Haar moeder had ooit gezegd dat er een soort macht zat in de namen van de oprichtende families. Kortom, ze hadden een soort kracht die spraken kon verbeteren.

Maar waar was deze Oude Kamer?

Nadat de woorden vervaagd waren, bewoog Liv de ring langs een andere reeks symbolen:

Slechts twee dingen samen openen de Oude Kamer: het bloed van een Raadslid en de Founders-ring van een Krijger.

Het bloed van een Raadslid? vroeg Liv zich af. Clark's bloed. Ze hield de ring dicht bij haar gezicht en bekeek hem voor de miljoenste keer. Dit was een Founders-ring? *De ring van een Krijger?* Alles klonk heel logisch, maar het bracht ook meer vragen met zich mee. Zoals, waarom kon Rudolf, de elf, de herinneringen aan de ring niet oproepen? En als het een Founders-ring was, dan waren er dus nog zes andere van in de wereld.

De band van de ring was van platina en aan de binnenkant waren de woorden gegraveerd: Samen zijn we sterk en evenwichtig.

Dat waren de woorden die verband hielden met het Huis. Alles draaide om balans. Dat was de verklaring voor de witte tijger en de zwarte kraai in de Kamer van de Boom, hoewel Liv vermoedde dat er meer mysterie achter die vreemde dieren schuilging. Ze vertrouwde de tijger of de kraai nog steeds niet.

'Dus dit is een soort sleutel,' mompelde Liv. Ze liet de ring weer langs de muur glijden, maar alleen de woorden die ze al had gelezen, kwamen naar voren.

'Het lijkt er wel op,' zei Plato, die plotseling naast haar zat.

Liv sprong op, omdat ze dacht dat ze betrapt was. 'Verdomme, je bezorgde me bijna een hartaanval.'

‘Je zou eens moeten gaan sporten met zo’n zwak hart,’ plaagde Plato.

Liv trok een grimas. ‘Ik heb een hekel aan sporten. Maar je hebt gelijk, ik moet maar eens gaan trainen.’

‘Over het hart gesproken,’ zei Plato, knikkend in de richting van de woorden die op het punt stonden te vervagen. ‘Denk je dat dit hetgene is waar Reese naar verwees in haar bericht?’

Livs mond viel open en haar ogen werden groot. ‘Plato, je bent een genie! Ja, dat moet het zijn.’ De woorden uit de boodschap van haar zus kwamen meteen in haar op: Olivia heeft de sleutel. Jij hebt het hart. Samen moet je afmaken waar we aan begonnen zijn.

‘Ik denk dat ze bloed had moeten zeggen, in plaats van het hart,’ redeneerde Plato.

Liv schudde haar hoofd. ‘Nee, dat kon ze niet. Reese noemde de dingen nooit bij naam. Ze verbloemde het graag en maakte dingen cryptisch. Ze had ook kunnen zeggen dat ik de ring had, maar in plaats daarvan noemde ze het een sleutel.’

‘Maar het *is* een sleutel, zowel voor de Oude Kamer als om de vergeten taal te ontcijferen.’

Liv stopte de ring in haar zak. ‘En wie weet wat het nog meer doet?’

‘Nou, het bewijst blijkbaar dat je deel uitmaakt van een oprichtende familie.’

‘Ja, dat verbaast me. Dus zowel Clark als ik zijn nodig om de Oude Kamer te openen. De vraag is, waar is het?’

Plato keek Liv alleen maar aan. Ze kende die uitdrukking maar al te goed. Hij had iets bedacht en wachtte gewoon tot ze er zelf op kwam.

‘De bibliotheek,’ zei Liv iets te hard, en haar triomf kreeg de overhand. ‘Die groef in de muur. We vermoedden dat de ring daar zou passen, maar misschien hebben we ook Clarks bloed nodig om hem open te maken, of wat dan ook.’

‘En de oude taal staat op die muur, dus wie weet wat daar te lezen valt?’

Liv klopte op haar zak, de hoop bloeide op in haar borst. Ze had deze overwinning nodig voordat ze de Zeven zou ontmoeten, omdat dat haar meestal alleen maar ontmoedigde. ‘Nou, het ziet ernaar uit dat ik erachter ga komen wat er op die muur staat en binnenkort de Oude Kamer zal

openen. Voor nu ga ik eerst langs de Raadsleden, zodat ze naar me kunnen kijken en stilletjes mijn jurk en rommelige haren kunnen gaan beoordelen.'

'Om nog maar te zwijgen van je opstandige houding en gebrek aan fatsoen,' voegde Plato eraan toe.

'Ja, laten we daar maar over zwijgen.' Bij de Deur van Reflectie bleef Liv even staan en bestudeerde haar spiegelbeeld in het golvende oppervlak. Ze had haar zwarte reismantel over haar hoofd getrokken en droeg een leren broek en laarzen. Het was onmogelijk dat het iemand op zou vallen dat ze gebeten was door een lophos. Behalve Hester, die haar had behandeld. En natuurlijk Clark, die haar had gered.

Het viel Liv op dat het steeds donkerder werd. Liv wist dat dat altijd gebeurde, tussen de Kamer van de Boom en de deur naar het woongedeelte, hoewel ze het probeerde te vergeten. Alsof het een terugkerende nachtmerrie was die haar elke nacht achtervolgde.

'Nou, ik wist dat er een goede reden moest zijn waarom ik vandaag te laat ben,' zei een stem achter Livs rug.

Ze draaide zich om en zag Raina Ludwig uit de deur van het woongedeelte komen. Ze droeg haar zachte, zwarte haar in twee vlechten, die over haar schouders hingen en rustten op de turkooizen jurk die ze droeg. De warme glimlach die ze aan Liv toekende was oprecht, iets wat ze niet gewend was te zien in de Kamer.

'Hallo,' begroette Liv het Raadslid.

'Ik zal de schuld op me nemen dat je te laat bent. Zeg de Raad dat ik je heb opgehouden,' zei Raina.

'Ben ik te laat?' Liv beseftte dat ze misschien iets langer dan gedacht in de hal was blijven staan. 'En bedankt. Dat is erg aardig van je.'

'Graag gedaan. Adler is vandaag in een bijzonder zure bui. Mijn excuses bij voorbaat.'

Liv lachte. 'Je hoeft je niet te verontschuldigen voor die ouwe knar.'

De lichte uitdrukking op Raina's gezicht verdween. 'Jawel. Als Raadslid ben ik verantwoordelijk voor zoveel dingen, en toch ben ik slechts een van de zeven, en vaak overstemd.'

Dat klonk niet goed. Wie of wat overstemde haar? Wilde Liv de vergadering vandaag nog wel bijwonen? Misschien kon ze het overslaan

door te zeggen dat ze nog bezig was met een zaak. Ze haalde haar schouders op en wees richting de duisternis. 'Aangezien we al te laat zijn en ik absoluut geen haast heb om naar binnen te gaan, kun je me misschien vertellen waarom dat daar zo donker is?'

Raina staaarde naar de duistere kloof, en knipperde een paar keer alsof ze het nog nooit gezien had. 'Huh. Ja, ik weet het eigenlijk niet.'

'Maar je vraagt het je wel af, toch?'

Het Raadslid schudde haar hoofd. 'Ik heb het me eigenlijk nooit afgevraagd. Maar nu je het zegt...' Ze knipperde met haar ogen bij de Deur van Reflectie en haar uitdrukking werd neutraal. 'Hoe dan ook, we kunnen maar beter weggaan. Ik zie je daarbinnen en leg uit dat we samen waren.'

Liv had geen kans haar te bedanken voordat ze door het spiegelende oppervlak stapte en verdween.

'Plato, kreeg je de indruk dat ze op de een of andere manier was betoverd?'

De kat verscheen naast Liv, en staaarde nieuwsgierig in de duisternis. 'Ja. Ze leek het niet eens op te merken en vergat het bijna meteen.'

'Maar hoe is dat mogelijk, als we er elke dag langs komen?' vroeg Liv.

'Nog belangrijker, waarom vergeet *jij* het niet en waarom ben je er zo bang voor?'

'Oh, geweldig, nog meer onbeantwoorde vragen. Schrijf ze maar op,' zei Liv lachend. 'Ik ga nu de frons van de Raad onder ogen zien.'

'Ja, ik ga meteen aan de slag met schrijven,' zei Plato terwijl Liv door de Deur van Reflectie stapte.

Haar adem stakte in haar keel toen het beeld van John die ziek en kwetsbaar in een ziekenhuisbed lag zichtbaar werd. Ze wilde naar hem toe, maar besepte dat ze geen lichaam had. Ze keek ernaar alsof ze droomde.

Liv herinnerde zichzelf eraan dat dit niet echt was. John was niet ziek en lag niet in het ziekenhuis. De Deur van Reflectie toonde angsten uit haar onderbewustzijn; dingen waar ze zich zorgen om maakte zonder dat ze het wist. Ze werd plotseling sterker en was minder aangedaan door het beeld van John. Natuurlijk maakte ze zich zorgen om hem en bleef

ze hem constant aansporen om beter voor zichzelf te zorgen. Dat is wat vrienden voor elkaar deden.

Een verpleegster kwam de kamer binnen en praatte met een onzichtbaar iemand. ‘Deze man heeft zoiets vreselijks meegemaakt. Het klinkt als een slechte film.’

‘Heeft hij iets gezegd?’ vroeg iemand.

De verpleegster wierp een blik op een dossier in haar hand. ‘Hij blijft maar iets over magie mompelen.’

Liv kon niet ademen en haar knieën knikten. Ze voelde zichzelf vallen, onheil en schuldgevoel wikkelden zich rond haar lichaam terwijl alles donker werd.

En toen was ze in de Kamer van de Boom, de Raadsleden keken allemaal op haar neer, de meesten met een afkeurende blik op hun gezicht.

Hoofdstuk 4

Liv nam haar plaats in en merkte dat er die dag geen andere Krijgers aanwezig waren. Ze waren allemaal bezig met hun eigen zaak. Terwijl ze haar capuchon naar achteren duwde, probeerde ze de beelden en het schuldgevoel van de Deur van Reflectie van zich af te schudden. Ja, het zat haar dwars dat ze John en de winkel in gevaar kon brengen, maar hij had ermee ingestemd. Hij had de risico's genomen, en wist precies waar hij aan begon. Dat maakte het er echter niet makkelijker op. Als hem iets zou overkomen, zou het haar schuld zijn.

‘Mevrouw Beaufont, Raadslid Ludwig heeft ons laten weten dat zij de reden is dat je te laat bent, omdat ze je heeft opgehouden,’ zei Adler, terwijl hij naar haar staaarde en de wallen onder zijn ogen nog duidelijker zichtbaar waren dan normaal.

‘Ja,’ antwoordde Liv, terwijl ze probeerde niet te lachen toen ze even naar Raina keek. De vriendelijke glimlach die ze haar eerder had gegeven was verdwenen, en ze had een ijzige uitdrukking op haar gezicht.

Adler keek over de tafel naar Lorenzo, Haro en Bianca. ‘Ik weet niet zeker of ik met enkel dat excuus kan leven. Wat denken jullie?’

Bianca leunde naar voren, haar aandacht op Raina gericht. ‘Dat weet ik eigenlijk ook niet. Ik vraag me af wat jullie twee hebben besproken op het moment dat de vergadering begon.’

‘Ik geloof niet dat dat iets uitmaakt, Raadslid Montovani,’ vuurde Raina terug.

‘Op tijd komen is belangrijk - zoals we al eerder hebben uitgelegd, mevrouw Beaufont,’ zei Adler ongeduldig. Hij pakte het apparaat voor zich op en bekeek de aantekeningen over Liv haar laatste zaak. ‘Is het je gelukt om de locaties van alle feeën te registreren?’

Het was een zinloze klus, had Rory haar uitgelegd. Zodra hun locaties waren geregistreerd, zou de informatie veranderen. Hij dacht ook

dat ze haar alleen deze zaak hadden gegeven om haar uit hun vaarwater te krijgen.

‘Ja,’ antwoordde Liv, die opmerkte hoe somber Clark eruit zag. Tijdens deze bijeenkomsten leek hij meestal behoorlijk nors, maar vandaag zag hij er radeloos uit.

‘Weet je zeker dat je ze allemaal hebt?’ vroeg Lorenzo, terwijl hij ook de aantekeningen voor hem bekeek.

‘Ja,’ antwoordde Liv dof.

‘Is er soms iets, mevrouw Beaufont?’ vroeg Adler afkeurend.

Probleem? Nou, is er hier soms een bank? Liv wilde het liefst gaan liggen om even op te laden. ‘Nee hoor. Alles is prima,’ antwoordde ze.

Haro keek Liv vragend aan. ‘Ik merk dat er iets is.’

Ze geeuwde. ‘Gewoon moe van het rondslenteren door tuinen, op zoek naar feeën die de billen van kapoentjes moeten afvegen.’

Er verscheen een sadistische glimlach rond Adlers mond, die zelfs zichtbaar was vanonder zijn witte baard. ‘Nou, dan denk ik dat we nu een zaak hebben die je leuk zult vinden.’

Clark liet zich achterover vallen in zijn stoel. ‘Ik denk echt niet...’

‘Jij hebt je zegje al kunnen doen,’ zei Adler streng terwijl hij Clark zijn zin niet af liet maken. ‘En de Raad heeft gestemd. Jij en de anderen werden verworpen. Zo werkt dat, toch?’

Clark keek woedend richting Liv. ‘Ja, ik begrijp dat het zo werkt. Het is gewoon dat...’

‘En mevrouw Beaufont wil moeilijkere zaken, nietwaar?’ vroeg Adler, terwijl hij Liv vragend aankeek.

‘Nou ja,’ antwoordde ze. ‘Maar als mijn broer...’

‘De zorgen van Raadslid Beaufont mogen je niet beïnvloeden,’ zei Adler vlug.

‘Goed.’ Liv sloeg haar armen over elkaar en hield haar kin hoog. ‘Wat voor zaak is het?’

De witte tijger liep het midden van de kamer binnen en zijn groene ogen gleden over de grond alsof hij naar iets op zoek was. Dit leek Adler af te leiden van wat hij ging zeggen, en trok zijn aandacht weg van Liv.

‘Krijger Beaufont,’ begon Haro, ‘je volgende zaak is om naar het Koninkrijk van de Feeën te gaan en met hun Koningin te spreken. Je moet ze regels opleggen, want nu verleiden ze mensen en dat is absoluut niet de bedoeling. Dit is een hele serieuze zaak.’

‘Wacht, wat?’ vroeg Liv, terwijl ze de woede op Clarks gezicht zag.

Adler trok zijn blik weg van de tijger, die gestopt was met zoeken en zijn doordringende groene ogen op Liv richtte. ‘We hebben al een overeenkomst met Koningin Visa, dus het enige wat we van je vragen is opnieuw te onderhandelen over de voorwaarden. Werk ze bij, als je wilt.’

‘Je vraagt haar eigenlijk om zelfmoord te plegen,’ schreeuwde Clark bijna.

Adler rolde met zijn ogen en keek naar Livs broer verderop aan tafel. ‘Doe alsjeblieft niet zo dramatisch. De feeën zijn redelijke wezens, en ik weet zeker dat mevrouw Beaufont deze kwestie goed kan afhandelen.’

‘Koningin Visa doet haar wat aan als ze het alleen al zal voorstellen zonder nog maar iets te doen,’ vuurde Clark terug.

‘Nou, dat is niet de zorg van de Raad. Er werd over gestemd en de zaak werd aangenomen, vier tegen drie,’ zei Adler.

Liv wist dat dit hetgene moet zijn geweest waar Raina het over had. Dit was waarover ze was overstemd. Clark ook. En ze vermoedde dat Hester de derde was, wat betekende dat de anderen wilden dat ze zich in deze bizarre zaak zou verdiepen.

‘Het hoeft niet Liv te zijn die de zaak behandelt,’ wierp Clark tegen. ‘Ze is nieuw hier en heeft nog maar weinig met feeën te maken gehad. Emilio zou het kunnen doen, omdat hij ervaring heeft met Koningin Visa.’

Adler keek wat rond door de kamer voordat hij zijn blik weer op Clark richtte. ‘Zie je hier toevallig nog meer in aanmerking komende Krijgers om die zaak te behandelen? Ik zie alleen mevrouw Beaufont - die trouwens zelf om moeilijkere gevallen heeft gesmeekt.’

Ik zou niet zeggen dat ik erom smeekte, dacht Liv dof.

‘Nou, deze zaak kan wachten,’ bood Hester met zachte stem aan.

‘Het feit blijft dat de laatste tijd verschillende mensen in erbarmelijke situaties terecht zijn gekomen vanwege de verleiding van een fee,’ verklaarde Lorenzo.

Bianca knikte. ‘Ja, ik ben het ermee eens dat er iets moet gebeuren. De feeën hebben te lang vrijuit kunnen gaan.’

‘Dat zal allemaal wel,’ begon Clark, ‘maar ik denk niet dat mijn zus de juiste persoon is...’

‘Het is prima,’ zei Liv, terwijl zij hem deze keer onderbrak. Ze was het zat om de andere vier Raadsleden met hun ogen naar hem te zien rollen.

Hij wierp haar een geschokte blik toe.

‘Het is prima,’ herhaalde ze. ‘Ik zal onderhandelen namens het Huis van Zeven.’ Voor de goede orde boog ze voor de Raad. ‘Ik dank jullie voor een zaak van dit kaliber, en ik beloof dat ik niemand teleur zal stellen.’

‘Oh, mevrouw Beaufont, ik heb er alle hoop in,’ zei Adler uitermate vrolijk.

De witte tijger keek Liv waarschuwend aan. Plotseling kreeg ze het gevoel dat ze zojuist haar eigen doodvonnis had getekend.